

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.203 van 15 december 1997
in de zaak A. 49.741/IX-602.**

In zake : 1. François MONSIEUR,
2. Jean ROUSSARD,
3. Willy DE LA MARCHE,
4. Eddy SUYS,
5. Julien IMPENS,
6. Marcel DE MEY,
7. Jozef BAUM,
8. Didier DESMETZ,
9. Jean-Paul PEELoS,
10. Eric VAN DE WYNKELE,
11. Charles BILLIET,
12. François MERCIER,
13. Guido VERSTRAETE,
14. Xavier D'HERT,
15. Jaak PEETERS,
16. Jozef VANDENBROUCKE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat bij het Hof van Cassatie
R. BÜTZLER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
de Villegaslaan 33-34.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 30 december
1992 namens François MONSIEUR, Jean ROUSSARD, Willy
DE LA MARCHE, Eddy SUYS, Julien IMPENS, Marcel DE MEY,
Jozef BAUM, Didier DESMETZ, Jean-Paul PEELoS, Eric
VAN DE WYNKELE, Charles BILLIET, François MERCIER, Guido
VERSTRAETE, Xavier D'HERT, Jaak PEETERS en Jozef
VANDENBROUCKE werd ingediend om de vernietiging te

vorderen van "de bekwaamheidstest en de daaraan verbonden puntenvaststelling, georganiseerd en vastgesteld door de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie, examens welke werden gehouden op 7 en 10 december 1992";

Gelet op het arrest nr. 41.973 van 15 februari 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 7 februari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 december 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat B. MAES die, loco Advocaat R. BÜTZLER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers zijn allen officier-eerstaan-
wezend commissaris voor gerechtelijke opdrachten.

1.2. De bevordering tot de graad van officier-
eerstaanwezend commissaris eerste klasse is door de
bepalingen van artikel 9 van het koninklijk besluit van
25 november 1991 houdende vaststelling van de voorwaar-
den en de modaliteiten betreffende de bevordering tot de
graden van eerste klasse bij de gerechtelijke politie
afhankelijk gemaakt van het slagen in een bevorderings-
examen bestaande uit twee gedeelten :

1. het tweede deel van de hogere graad van de school
voor criminologie en criminalistiek;
2. een door het commissariaat-generaal van de gerechte-
lijke politie georganiseerde bekwaamheidstest over
het beheer van een eenheid en bevelvoering van het
personeel en de supervisie van complexe gerechtelijke
onderzoeken.

Artikel 14 van datzelfde besluit bepaalt dat
het reglement van orde van de bekwaamheidstests, het
programma en de samenstelling van de jury moeten worden
goedgekeurd door de Minister van Justitie.

Artikel 17, 2°, van dat besluit doet het
artikel 9 pas in werking treden op 1 oktober 1994 wat
het slagen voor het tweede deel van de hogere graad van

de School voor Criminologie en Criminalistiek betreft. Bijgevolg kwam deze voorwaarde nog niet in aanmerking op het moment van de bestreden bekwaamheidsproef.

1.3. In uitvoering van de artikelen 9, 2°, en 14 van het genoemde besluit stelt de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie op 1 oktober 1992 het reglement vast betreffende de organisatie en de beoordeling van de bekwaamheidstest voor de graad van officier-eerstaanwend commissaris eerste klasse. In dit document wordt aangegeven wat de bekwaamheidstest inhoudelijk omvat (typedossiers), hoe hij verloopt en hoe de beoordeling geschiedt (de wijze van beoordeling en de functionele samenstelling van de bevorderingscommissie).

Hij legt dit reglement op 12 oktober 1992 voor aan de Minister van Justitie die op 12 november 1992 zijn akkoord betuigt met het reglement van orde, het programma en de samenstelling van de jury.

1.4. De bekwaamheidstest wordt georganiseerd op 7 en 10 december 1992. Er nemen 45 kandidaten deel aan de test waarvan er 21 slagen. De verzoekers slagen niet.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel aanvoeren dat de Koning onbevoegd is om de benoemings- en bevorderingsvoorwaarden van de ambtenaren van de gerechtelijke politie te regelen daar noch in de wet van 7 april 1919 tot instelling van gerechtelijke officieren en agenten bij de parketten, noch in enige andere wetsbepaling een rechtsgrond kan worden gevonden die de Koning toelaat de benoemings- en bevorderingskansen van de ambtenaren van de gerechtelijke politie aan beperkingen te onderwerpen, zoals hij in casu heeft gedaan door de bevordering tot officier-eerstaanwend commissaris

eerste klasse voor gerechtelijke opdrachten afhankelijk te maken van een bekwaamheidstest; dat zij in dit verband aanvoeren dat, al kan de Koning op grond van artikel 66 (thans 107) van de Grondwet niet alleen de rijksambtenaren benoemen, maar ook hun statuut vaststellen, de officieren en agenten van de gerechtelijke politie echter geen ambten bij het algemeen bestuur, zoals bedoeld in artikel 66 (thans 107), tweede lid, van de Grondwet, bekleden en dat er geen bijzondere wet in de zin van artikel 78 (thans 105) van de Grondwet bestaat die de Koning machtigt het statuut van de officieren en agenten van de gerechtelijke politie te bepalen; dat verzoekers stellen dat artikel 2 van de wet van 7 april 1919 tot instelling van rechterlijke officieren en agenten bij de parketten weliswaar bepaalt dat de rechterlijke officieren worden benoemd en afgezet door de Koning, doch dat dit uitsluitend is bedoeld om tegemoet te komen aan artikel 66 (thans 107), derde lid, van de Grondwet, naar luid waarvan andere ambtenaren dan deze bij het algemeen bestuur en bij de buitenlandse betrekkingen, alleen krachtens een uitdrukkelijke wetsbepaling kunnen worden benoemd, zodat uit dit wettelijk toegewezen benoemingsrecht niet de bevoegdheid kan worden afgeleid om het statuut, en meer bepaald de bevorderingsvereisten, vast te stellen, wat overigens a contrario kan worden afgeleid uit artikel 1, tweede lid, en uit artikel 6 van de voormelde wet van 7 april 1919; dat verzoekers voorts nog aanvoeren dat artikel 78 (thans 105) van de Grondwet een uitdrukkelijke machtiging vereist opdat de Koning de benoemings- en bevorderingsvereisten van de agenten en officieren van de gerechtelijke politie zou kunnen regelen en dat, ook al kent de Grondwet aan de Koning in bepaalde gevallen een benoemingsbevoegdheid toe (bijvoorbeeld aan de ambtenaren van het openbaar ministerie bij de hoven en rechtbanken), dit niet impliceert dat Hij ook hun statuut mag vastleggen; dat verzoekers zich ten slotte nog beroepen

op artikel 120 (thans 184) van de Grondwet dat bepaalt dat de inrichting en de bevoegdheid van de Rijkswacht bij wet wordt geregeld, waaruit naar hun inzicht bij analogie en door middel van een teleologische interpretatie kan worden afgeleid dat het de bedoeling van de grondwetgever was om het statuut van de leden van de politiekorpsen, die nauw deelnemen aan de werking van het gerecht, en wier bevoegdheid zich uitstrekt over het gehele grondgebied van de Staat, bij wet tot stand te brengen; dat verzoekers uit dit alles besluiten dat het koninklijk besluit van 25 november 1991 is genomen zonder grondwettelijke of wettelijke basis, zodat het op basis van artikel 107 (thans 159) van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten, met als gevolg dat de bestreden bekwaamheidstest, welke zijn rechtstreekse grondslag vindt in voornoemd koninklijk besluit, onwettig is;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord wijst op de verschillende reglementaire besluiten in verband met de gerechtelijke politie die allen als rechtsgrond verwijzen naar de voormelde wet van 7 april 1919; dat zij aanvoert dat de Raad van State in verschillende arresten heeft geoordeeld dat de leden van de gerechtelijke politie een wettelijk en reglementair statuut bezitten dat is vastgelegd in de wet van 7 april 1919 en in de in uitvoering van deze wet getroffen besluiten; dat zij, zich steunend op rechtsleer en op rechtspraak van het Hof van Cassatie, betoogt dat geen enkele grondwets- of wetsbepaling enige afwijking inhoudt van het beginsel dat de bevoegdheid om ambtenaren te benoemen ook het recht omvat om het statuut van die ambtenaren vast te stellen en verder dat de omstandigheid alleen dat, in tegenstelling tot de rijksambtenaren waarvoor de Koning zijn benoemingsbevoegdheid rechtstreeks put uit artikel 66 (thans 107), tweede lid, van de Grondwet, de Koning te dezen dit

recht slechts kan uitoefenen krachtens een uitdrukkelijke machtiging van de wetgever, geenszins impliceert dat de Koning, zodra hij over die machtiging beschikt, niet bevoegd zou zijn om, met toepassing van voormeld beginsel, tevens het statuut van die ambtenaren vast te stellen; dat zij tot slot betoogt dat verzoekers de draagwijdte van de artikelen 29 (thans 37), 66 (thans 107) en 67 (thans 108) van de Grondwet ten onrechte tot de rijksambtenaren beperken en dat de uitzonderingen op de regelingsbevoegdheid van de Koning restrictief moeten worden geïnterpreteerd;

2.1.3.1. Overwegende dat luidens artikel 107, derde lid, van de Grondwet, de Koning andere ambtenaren dan die bij het algemeen bestuur en bij de buitenlandse betrekkingen, alleen benoemt krachtens een uitdrukkelijke wetsbepaling; dat de wet van 7 april 1919 tot instelling van rechterlijke officieren en agenten bij de parketten een zulkdanige wetsbepaling is; dat artikel 2, eerste lid, van die wet luidt :

"De rechterlijke officieren worden benoemd en afgezet door de Koning";

2.1.3.2. Overwegende dat de bevoegdheidstoewijzing aan de Koning om de gerechtelijke officieren te benoemen, de bevoegdheid inhoudt om ook de benoemings- en bevorderingsvoorwaarden vast te stellen; dat immers die voorwaarden niet los kunnen worden gezien van de benoeming of de bevordering zelf; dat weliswaar de wetgever, ten aanzien van de in artikel 107, derde lid, van de Grondwet bedoelde ambtenaren zelf benoemings- en bevorderingsvoorwaarden kan bepalen, zoals hij voor bepaalde ambtenaren ook heeft gedaan; dat evenwel de wetgever bij gebreke van vaststelling door hemzelf van die voorwaarden, moet worden geacht door de toekenning van de benoemingsbevoegdheid aan de Koning, Hem ook de bevoegdheid om de benoemings- of bevorderingsvoorwaarden

te bepalen heeft toegekend; dat immers bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de wetgever zou hebben gewild dat de benoeming tot de verschillende graden binnen de categorie van officieren van gerechtelijke politie in het geheel aan geen voorwaarden zou moeten worden verbonden; dat het gegeven dat hij uitdrukkelijk heeft bepaald dat de Minister van Justitie voor de gerechtelijke officieren en agenten "die in het bijzonder belast zijn met de opsporing van de overtredingen betreffende de jeugdbescherming" de "voorwaarden tot uitoefening van hun ambt en de vereisten waaraan ze moeten voldoen" vaststelt, niet wegneemt dat hij impliciet maar zeker ook het bepalen van de benoemings- en bevorderingsvoorwaarden van de andere officieren van de gerechtelijke politie aan de Koning heeft kunnen opdragen ; dat ook het gegeven dat artikel 6 van voormelde wet van 7 april 1919 bepaalt dat de Koning de rangorde, de ambtskleding en de rangtekenen van de gerechtelijke officieren en agenten, de tuchtstraffen die hen kunnen worden opgelegd en hun reis- en verblijfskosten regelt, geen afbreuk aan die conclusie vermag te doen; dat daarentegen uit die bepaling kan worden afgeleid dat de wetgever de Koning een ruime delegatie heeft willen geven om het statuut van de gerechtelijke officieren en agenten te bepalen; dat overigens de bevoegdheid om de "rangorde" te bepalen de bevoegdheid insluit om de regels te bepalen om tot die onderscheiden graden te kunnen worden benoemd en om van de ene naar de andere te kunnen overgaan;

2.1.3.3. Overwegende dat de Rijkswacht met betrekking tot zijn organisatie, taken en gezagsstructuur wezenlijk verschilt van de gerechtelijke politie, zodat het in artikel 184 van de Grondwet opgenomen legaliteitsvereiste niet bij analogie of op grond van een teleologische interpretatie toepasselijk kan worden gemaakt op de gerechtelijke politie bij de parketten;

2.1.3.4. Overwegende dat het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de vaststelling van de voorwaarden en de modaliteiten betreffende de bevordering tot de graden van eerste klasse bij de gerechtelijke politie niet ongrondwettig of onwettig is; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers in een tweede middel de onrechtmatigheid van de procedure voorafgaand aan de bekwaamheidstest aanvoeren; dat zij stellen dat artikel 14 van het meergenoemde koninklijk besluit van 25 november 1991 bepaalt dat, onder meer, het examenprogramma en de samenstelling van de jury voor de bekwaamheidstest door de Minister van Justitie moeten worden goedgekeurd, doch dat de minister in casu zijn goedkeuring niet gaf, inzonderheid niet aan de samenstelling van de "type-dossiers" op basis waarvan het examen werd afgenomen waar deze nochtans als het programma van het examen moeten worden beschouwd; dat zij daaraan toevoegen dat het reglement van de bekwaamheidstest het programma slechts beschrijft in even algemene termen als dit het geval is in het artikel 9 van het genoemde koninklijk besluit van 25 november 1991 en zich beperkt tot een - bij wijze van voorbeeld gegeven - aanwijzing in verband met de samenstelling van de type-dossiers en bijgevolg in het ongewisse laat welke leerstof moet zijn gekend, welke materie nader moet worden onderzocht en welke concrete vragen aan de eximinandi moeten worden voorgelegd; dat zij verder betogen dat de minister evenmin zijn akkoord heeft gegeven over de samenstelling van de jury daar hij de individuele leden ervan niet bij name kende, terwijl inzake examens de identiteit van degenen die de examens afnemen van bijzonder belang is, zeker gelet op de bekwaamheid die zij moeten bezitten om, enerzijds, de materie zelf te beheersen en, anderzijds, de examinandi te kunnen beoordelen op een objectieve en verantwoorde

wijze, zodat het louter aanduiden van de graden en de functies van de leden onvoldoende is; dat zij tenslotte aanvoeren dat de commissaris-generaal een wezenlijk deel van de organisatie van de bekwaamheidstest, met name de concrete inhoud ervan, heeft overgelaten aan de examencommissie niettegenstaande hij, bij ontstentenis van een bevoegdheidsdelegatie terzake, zelf diende in te staan voor de volledige organisatie ervan;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het voornoemde artikel 14 niet voorschrijft dat de goedkeuring van de minister betrekking moet hebben op alle afzonderlijke type-dossiers en op de bij naam opgesomde leden van de jury, en niets zich dus ertegen verzet dat, zoals in casu is gebeurd, de goedkeuring slaat op een algemene beschrijving van het programma van de test en op de samenstelling van de jury met precisering van de verdeling van de functies volgens de graden van de leden ervan; dat zij, wat de grief betreft dat de bepaling van de concrete inhoud van de test niet wettig zou zijn overgelaten aan de examencommissie, erop wijst dat artikel 9 van het voormelde koninklijk besluit van 25 november 1991 alleen bepaalt dat een bekwaamheidstest wordt georganiseerd door het commissariaat-generaal van de gerechtelijke politie, maar geenszins dat de commissaris-generaal persoonlijk dient in te staan voor de volledige organisatie van die test;

2.2.3.1. Overwegende dat artikel 14 van het voormelde koninklijk besluit van 25 november 1991 luidt als volgt :

"Het reglement van orde van de bekwaamheidstests, het programma en de samenstelling van de jury bedoeld in de artikelen 3 en 9 wordt goedgekeurd door Onze Minister van Justitie";

dat artikel 9, 2°, van dat besluit bepaalt dat de kandidaat, om te worden bevorderd tot de graad van officier-eerstaanwezend commissaris eerste klasse voor gerechtelijke opdrachten, onder meer moet slagen voor een bekwaamheidstest georganiseerd door het Commissariaat-generaal van de gerechtelijke politie en bestaande uit de volgende materies :

- a) beheer van een eenheid en bevelvoering over het personeel
- b) supervisie van complexe gerechtelijke onderzoeken;

2.2.3.2. Overwegende dat in het reglement "betreffende de organisatie en de beoordeling van de bekwaamheidstest voor de graad van officier-eerstaanwezend commissaris eerste klasse" wordt bepaald dat die tests zullen worden afgenomen aan de hand van typedossiers, en erin nauwkeurig en geïllustreerd met voorbeelden wordt opgesomd over welke thema's de kandidaten aan de hand van die type-dossiers zullen worden ondervraagd; dat derhalve niet kan worden gesteld dat het voormelde reglement op een even algemene wijze het programma beschrijft als het voormelde artikel 9 van het koninklijk besluit van 25 november 1991; dat het daarentegen het examenprogramma inhoudelijk voldoende nauwkeurig omschrijft, zowel wat de behandelde materies als wat de ondervragingsmethode betreft;

2.2.3.3. Overwegende dat artikel 14 van het voormelde koninklijk besluit van 25 november 1991 niet vereist dat de Minister van Justitie zijn goedkeuring ook zou moeten hechten aan de concrete vragen die zullen worden gesteld; dat immers de concrete vragen niet meer het examenprogramma vormen, maar reeds het examen zelf zijn; dat het artikel evenmin inhoudt dat de Minister van Justitie akkoord zou moeten gaan met een lijst van juryleden die bij naam worden opgesomd, maar enkel

vereist dat hij zijn goedkeuring hecht aan de functionele samenstelling van de jury, dit wil zeggen aan een lijst die de functie van de leden aangeeft; dat er immers op het niveau van de door de Minister te nemen algemene beslissing, mag van worden uitgegaan dat de functie of in casu de graad van de leden van de examenjury een betrouwbaar criterium is voor de vertrouwdeheid met de materie waarmee de titularis van die functie of die graad te maken heeft, terwijl het aan degene die instaat voor de concrete organisatie van het examen toekomt om die leden aan te wijzen gelet op hun bekwaamheid en beschikbaarheid; dat te dezen de minister zijn goedkeuring heeft gegeven aan een dergelijke functionele samenstelling aangezien het reglement onder punt 3.3 de functionele samenstelling van de bevorderingscommissie vaststelt;

2.2.3.4. Overwegende dat artikel 9 van het meergenoemde koninklijk besluit van 25 november 1991 alleen bepaalt dat een bekwaamheidstest wordt georganiseerd door het commissariaat-generaal van de gerechtelijke politie; dat zulks geenszins betekent dat de commissaris-generaal persoonlijk zou moeten instaan voor de uitwerking van elk element van het examen, maar ook kan inhouden de leden van een bepaalde examencommissie te belasten met het opstellen van de vragen;

2.2.3.5. Overwegende dat uit geen enkel element blijkt dat de aan het in het geding zijnde examen voorafgaande procedure niet regelmatig zou zijn verlopen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekers in een derde middel doen gelden dat wanneer de overheid impliciet erkent dat de beoordeling van een examen kan verschillen naargelang de persoon die deze dient uit te brengen, die

overheid erover moet waken dat, enerzijds, de beoordelingscriteria voorafgaandelijk zo objectief als mogelijk worden vastgelegd, en dat, anderzijds, een controle achteraf mogelijk is nopens de objectiviteit, de waarachtigheid en de sereniteit van de gehanteerde beoordelingscriteria; dat zij van mening zijn dat zulks in casu was uitgesloten, daar de examenstof immers geen exacte wetenschap was waarbij de antwoorden zonder discussie als juist of onjuist konden worden bestempeld, en in zo'n geval op basis van het arrest nr. 22.446 van 8 juli 1982 van de Raad van State is vereist dat de zwakheden en verdiensten van de kandidaten, alsook de aangelegde maatstaven worden opgenomen in een verslag dat van tevoren aan alle leden van de commissie is meegedeeld of tijdig voor hen ter beschikking is gelegd, samen met een voorstel van punten; dat zij aanvoeren dat enkel indien de bespreking van dat verslag en de goedkeuring ervan, samen met de door de hele commissie vastgestelde punten, zijn opgenomen in de notulen van de vergadering van de examencommissie, die notulen kunnen worden beschouwd als een stuk dat vereist is om aan te tonen dat de beslissing ten aanzien van de waarde van de antwoorden een grondslag heeft, daargelaten nog of die grondslag afdoende of wettig is; dat verzoekers met verwijzing naar het arrest nr. 30.299 van 14 juni 1989 benadrukken dat in casu de examencommissie een onder woorden gebrachte beoordeling van de kandidaten had dienen te geven, daar het enkel toekennen van een waardecijfer het niet mogelijk maakt enig inzicht te krijgen in de wettigheid van de motieven die tot de in dat cijfer uitgedrukte waardering hebben geleid; dat de verzoekende partijen voorts aanvoeren dat de leden van een examencommissie moeten delibereren over de toe te kennen resultaten, en dat die examencommissie in haar beslissingen niet hiërarchisch ondergeschikt kan zijn aan de overheid die ze in het leven heeft geroepen, terwijl in casu ieder lid van de examencommissie zonder overleg met

de overige leden de beoordelingsroosters invulde en de uiteindelijke punten werden bepaald door de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie; dat zij tot slot nog aanvoeren dat artikel 14 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 gewag maakt van een "jury", wat inhoudt dat er tussen de leden ervan wordt gedelibe-reerd;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekers hun stelling staven met referenties aan arresten van de Raad van State die ofwel niet relevant zijn, ofwel hun stelling tegenspreken; dat zij met name betogen dat uit het arrest nr. 22.446 weliswaar kan worden afgeleid dat ten aanzien van afstudeerscripties strenge beoordelingscriteria voor de examinatoren kunnen worden opgelegd, met inbegrip van het opmaken van een verslag, doch dit niet zonder meer kan worden vereist voor de bekwaamheidsproef die verzoekers ondergingen, daar in dat geval de motieven van de examenuitslag wel kunnen worden gevonden in het gemiddelde van de punten van de leden van de examenjury, met uitsluiting van de hoogste en de laagste score en dat om dezelfde reden ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 30.299 van 14 juni 1988 niet dienstig is; dat zij ook nog aanvoeren dat ook de verwijzing naar het arrest nr. 6.354 van 12 juni 1958 niet relevant is daar dat arrest betrekking heeft op het geval dat de gezamenlijke beraadslaging uitdrukkelijk door een reglementaire bepaling was voorgeschreven, terwijl in onderhavig geval het reglement van 1 oktober 1992 voorschrijft dat ieder lid van de commissie zijn beoordelingsrooster voor iedere proef van de test persoonlijk invult zonder enig overleg met de andere leden; dat verwerende partij verder aanstipt dat de rol van de commissaris-generaal beperkt bleef tot de vaststelling van de punten voor iedere kandidaat op grond van objectieve criteria, zodat de examencommissie in die omstandigheden dan ook niet

als hiërarchisch ondergeschikt aan de overheid die ze in het leven heeft geroepen kan worden beschouwd; dat zij tot slot opmerkt dat het woord "jury" niet impliceert dat er tussen de leden van de jury wordt gedelibereerd;

2.3.3.1. Overwegende dat geen enkele bepaling uit het meergenoemde koninklijk besluit van 25 november 1991 voorschrijft dat de beoordeling van de examinandi zou gepaard gaan met het opstellen van een verslag, of dat de examenjury als geheel de examenpunten zou toekennen of zou moeten delibereren over die punten, zodat inzake de te hanteren beoordelingswijze een zeer ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid is overgelaten aan het bestuur; dat in het voormelde reglement van 1 oktober 1992 werd bepaald dat de bekwaamheidstest erin bestaat dat de examinandus aan de hand van een aantal concrete type-dossiers bepaalde vragen en problemen oplost, en werd gepreciseerd welke beoordelingswijze zou worden gehanteerd, waarbij werd geopteerd voor beoordelingsroosters waarin door ieder lid van de examencommissie afzonderlijk aan de hand van bepaalde beoordelingscriteria een score wordt toegekend, waarna de hoogste en de laagste score buiten beschouwing worden gelaten; dat hieruit duidelijk blijkt dat wel degelijk bepaalde beoordelingscriteria op voorhand werden vastgelegd; dat door voor elk beoordelingscriterium een bepaalde score toe te kennen, duidelijk wordt gemaakt welke de sterke en de zwakke kanten zijn van iedere examinandus, en zodoende duidelijk wordt gemaakt -en dus gemotiveerd- waarom en hoe een bepaalde einduitslag tot stand is gekomen; dat niet in te zien valt wat een verslag omtrent iedere kandidaat, waarin diens zwakheden en sterke punten worden blootgesteld, nog zou kunnen toevoegen aan de waarderingscijfers voor elk beoordelingscriterium, waaruit juist de sterke en zwakke punten van elke kandidaat blijken; dat de examencommissie

derhalve wel degelijk binnen de grenzen van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid gebleven en haar beslissing op wettige motieven is gesteund; dat de verwijzing naar het arrest nr. 22.446 van 8 juli 1982 niet dienstig is daar de argumentatie in dat arrest enkel betrekking had op afstudeerscripties;

2.3.3.2. Overwegende dat geen enkele wets- of reglementsbepaling of beginsel van behoorlijk bestuur verbiedt om de hoogste en de laagste beoordelingen van leden van examenjury buiten beschouwing te laten en van de twee overblijvende beoordelingen het gemiddelde te nemen, noch vereist dat de leden van een examenjury in alle gevallen onderling zouden moeten delibereren vóór of nadat zij ieder voor zich hun punten hebben toegekend; dat dit laatste ook geen wezenskenmerk van een examenjury is; dat de beoordeling van een examencommissie kan plaatsvinden door het gemiddelde te nemen van bepaalde scores die de juryleden ieder afzonderlijk hebben uitgebracht, welke werkwijze overigens niet ongebruikelijk is; dat de wijze waarop de examencommissie is te werk gegaan bij het beoordelen van de kandidaten voldoende een objectieve beoordeling van de kandidaten, dit is een beoordeling die vrij is van oncontroleerbare subjectieve voorkeur of vooroordelen en gebonden is aan vastgestelde concrete en voor de waardering betekenisvolle gegevens, heeft gewaarborgd;

2.3.3.3. Overwegende dat eenmaal de scores door de juryleden zijn toegekend, de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie enkel nog een louter materiële berekening verricht door het gemiddelde van de twee middelste scores te berekenen; dat de examencommissie door dat gegeven bijgevolg geenszins ondergeschikt wordt aan de commissaris-generaal;

2.3.3.4. Overwegende dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoekers in een vijfde middel de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de fair-play, doordat hen vóór de aanvang van het eerste examengedeelte werd medegedeeld dat het tweede examengedeelte geen betrekking zou hebben op bijzondere politietechnieken en naderhand is gebleken dat het tweede gedeelte van het examen voor het overgrote deel betrekking had op die bijzondere politietechnieken, terwijl bij het opstellen van het examenprogramma de examencommissie binnen de haar gestelde grenzen moet blijven, wat in casu niet gebeurde, en doordat de grote meerderheid niet-geslaagde examinandi aantoonde dat, enerzijds, het examenprogramma onredelijk zwaar was en, anderzijds, de meeste examinandi in dwaling werden gebracht door de uitspraak van een lid van de commissie dat verkeerdelijk verklaard heeft dat de materie van de bijzondere politietechnieken niet het voorwerp van het examen zou uitmaken;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat het middel steunt op blote beweringen van de verzoekers die geen steun vinden in enig stuk van het dossier en het bijgevolg feitelijke grondslag mist;

2.4.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord aanvoeren dat deze "blote" bewering gemakkelijk kan worden achterhaald door de deelnemers aan het examen in het kader van de onderzoeksbevoegdheid van de Raad van State of van het Auditoraat te onderwerpen als getuigen;

2.4.4.1. Overwegende dat bij een examen, zoals het onderhavige, waarbij het de bedoeling is de bekwaamheid te testen van de kandidaten voor een ambt met een hoge

graad, de overheid binnen de door wettelijke of reglementaire bepalingen terzake bepaalde grenzen, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te bepalen welke kennis en bekwaamheden zij vereist en in welke mate, en dus ook om de moeilijkheidsgraad van het examen te bepalen; dat hieruit voortvloeit dat de Raad van State het examen op dit punt maar onwettig kan bevinden indien zou blijken dat kennelijk onredelijke eisen werden gesteld; dat uit het administratief dossier blijkt dat er 45 kandidaten effectief aan de bekwaamheidstests hebben deelgenomen en dat er daarvan 21 zijn geslaagd; dat uit deze cijfers niet blijkt dat de test onredelijk zwaar is; dat gelet op het gegeven dat het gaat om een test die wordt ingericht met het oog op het bekleden van een hoge graad, het niet onredelijk is dat het bestuur aan de potentiële bekleders van zulk een graad hoge eisen stelt;

2.4.4.2. Overwegende dat, afgezien van het gegeven dat een schending van het beginsel van de fair-play opzet en kwade trouw veronderstelt, in casu de bedoeling om de deelnemers aan het examen te misleiden, uit geen enkel gegeven van het dossier blijkt dat aan de kandidaten effectief verkeerde informatie omtrent de exameninhoud werd verschaft; dat verzoekers evenwel vragen dat hieromtrent een bijkomend onderzoek zou worden verricht; dat opdat op dit verzoek zou kunnen worden ingegaan, verzoekers concrete aanwijzingen dienen te verschaffen waaruit blijkt dat hun bewering een voldoende graad van waarschijnlijkheid heeft; dat zulks te dezen niet het geval is; dat immers vooreerst verzoekers geen enkele aanduiding verschaffen over wat moet worden verstaan onder het begrip "bijzondere politietechnieken", noch over de wijze waarop die technieken in de tweede proef meespeelden; dat er, tweedens, enige tegenspraak bestaat tussen wat de verzoekers in hun verzoekschrift verklaren, met name dat de verklaring van het lid van de

examencommissie enkel gold voor het tweede gedeelte van het examen en wat zij in hun memorie van wederantwoord schrijven, met name dat die mededeling gold zowel voor de eerste als voor de tweede proef; dat, derdens, de door de kandidaten bekomen resultaten niet wijzen in de richting van misleiding; dat immers vooreerst moet worden vastgesteld dat van al de kandidaten die aan het tweede onderdeel hebben deelgenomen, slechts twee kandidaten niet geslaagd zijn voor dit deel; dat voorts van de 35 deelnemers aan het tweede onderdeel 28 deelnemers, waaronder 11 van de 15 verzoekers, een beter resultaat behaalden op dat deel dan op het eerste onderdeel en dat het gemiddelde aantal punten dat op het tweede deel werd behaald 64/100 is tegen 56,5/100 voor het eerste deel, zodat uit de examencijfers geen enkele aanwijzing kan worden gehaald dat de kandidaten werden misleid omtrent de draagwijdte van het tweede gedeelte van de bekwaamheidstest; dat er derhalve geen aanleiding is om een bijkomend onderzoek te gelasten;

2.4.4.2. Overwegende dat het middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoekers in een vierde middel aanvoeren dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat examinandus VAN LAEREN nooit heeft deelgenomen aan het tweede gedeelte van de bekwaamheidstest, en hij toch als geslaagd werd opgegeven, wat daarenboven strijdig is met artikel 9 van het meerge-noemde koninklijk besluit van 25 november 1991, dat deelname aan beide gedeelten oplegt;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de eventuele onwettigheid van de beslissing betreffende één kandidaat geenszins de wettigheid kan beïnvloeden van het overige gedeelte van deze beslissing, zowel aangaande de geslaagde kandidaten als

wat verzoekers betreft, zodat de toegekende vrijstelling enkel het slagen van examinandus VAN LAEREN kan hebben beïnvloed, maar niet het niet-slagen van verzoekers, zodat de vraag rijst of zij wel van het rechtens vereiste belang doen blijken om het middel aan te voeren; dat zij nog opmerken dat examinandus VAN LAEREN de betwiste vrijstelling verkreeg omdat hij werd aangeworven op basis van zijn wetenschappelijke kennis en verzoekers niet aantonen dat zij eveneens op die basis zijn aangeworven, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van de beginselen inzake gelijkheid en niet-discriminatie;

2.5.3. Overwegende dat verzoekers aanvoeren dat examinandus VAN LAEREN in strijd met het gelijkheidsbeginsel en met artikel 9 van voormeld koninklijk besluit van 25 november 1991 werd vrijgesteld van het tweede gedeelte van de bekwaamheidstest en als geslaagd werd verklaard; dat zij bijgevolg die vrijstelling zelf onwettig achten en dus niet aanvoeren dat hen ten onrechte diezelfde gunst werd onthouden; dat het middel, mocht het gegrond zijn, enkel zou kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing in de mate dat examinandus VAN LAEREN als geslaagd wordt verklaard, maar noch de geldigheid van het examen in zijn geheel, noch van de examenresultaten van de andere kandidaten in het gedrang zou kunnen brengen; dat het enige gevolg van zulke partiële vernietiging zou zijn dat examinandus VAN LAEREN zou verdwijnen uit de rangschikking der geslaagden, wat baat zou kunnen opleveren voor de geslaagde kandidaten gerangschikt achter betrokkene die immers een plaats zouden opschuiven en eventueel vlugger zouden kunnen worden bevorderd, maar niet voor verzoekers wier rechtssituatie, nu al hun overige middelen ongegrond werden bevonden, door zulk een vernietiging niet zou worden beïnvloed; dat verzoekers bijgevolg geen

belang hebben bij het opwerpen van het middel, zodat het als niet-ontvankelijk moet worden verworpen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierenzestigduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor een zestiende deel.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien december 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.